

KRALJEVSTVO SVEĆENIKA

11. nedjelja kroz godinu, A

Oduvijek je tako bilo – barem tako mnogi vjeruju! – da u društvu nisu ili ne mogu biti svi jednaki. Uvijek su tu s jedne strane kraljevi, vođe, dužnosnici, a s druge strane puk, da ne kažemo podanici. I tako se onda i ponašaju (osobito oni prvi koji misle da je narod zbog njih). Ta se slika prenosi onda i u vjerske zajednice. U svim su kulturama naime postojali svećenici kao posrednici između Boga i čovjeka, i samo su oni mogli vršiti svete čine i zalaziti u sveta mjesta. Doista u Starom zavjetu je bilo strogo određeno tko kada i pod kojim uvjetima može vršiti svećeničku službu. Bili su to pripadnici Levijeva plemena. Oni su mogli žrtvovati i ući u Svetinju hrama što je drugima bilo zabranjeno.

A evo, u “dubokom” Starom zavjetu (Izl 19,5-6) čitamo nešto začuđujuće. Bog preko Mojsija govori svemu narodu: “*Stoga, budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez, vi ćete mi biti predraga svojina mimo sve narode - ta moj je sav svijet! - vi ćete mi biti kraljevstvo svećenika, narod svet.*” Dakle, sav je narod svećenički narod, “*kraljevstvo svećenika*”.

Po čemu, tj. u kojem su slučaju oni svećenici, kad se zna da su samo Levijevci vršili hramsku svećeničku službu? Kako sav narod može postati narod svećenika? Vidjeli smo Božje uvjete: “*Budete li mi se vjerno pokoravali i držali moj Savez*”. Samo to. Ne govori se ni o rodu ni plemenu, ne govori se o obrednoj čistoći, niti o nekoj posebnoj školi. Jedino to: vjerno se pokoravati Bogu i držati njegov Savez. Upravo o tome govore svi proroci. Oni dižu glas protiv pohlepe, krađe, protiv gaženja siromaha, udovica i siročadi. Govore često o tome kako hramske žrtve, prinesene prema svim propisima, ništa ne vrijede ako čovjek prezire Boga i bližnjega.

Upravo o tome govori Isus i daje nam primjer svoga života. On veli: “*Jelo je moje čini volju mojega Oca... Ja uvijek činim što je njemu milo*”. Konačno, u najodsudnijem trenutku svoga života rekao je: svome Ocu: “*Neka ne bude moja, nego tvoja volja!*” U tome i po tome smo posvećeni. Naime, poučava nas Pavao, tamo gdje je prvi Adam pao (neposlušan Božjem glasu), drugi Adam, Krist je pobijedio, “*postavši poslušan do smrti, smrti na Križu*”.

Očito. Svećeništvo je u tome da čovjek prinosi sama sebe tako da čini i provodi Božju, a ne svoju volju. Naravno, time što provodimo Božju volju činimo ono najbolje za sebe, jer onaj koji nas je stvorio i otkupio “našem nas dobru uči”. Upravo se to događa u našoj euharistiji. Krist se prinosi nebeskom Ocu u svome Tijelu i u svojoj Krvi. Međutim, on zapravo prinosi sebe, svoju volju podloženu volji njegovog i našeg Oca. To je i naš jedini put. I mi sebe podlažemo Bogu. Pogledajmo. Po čemu su apostoli bili apostoli, temelji Crkve? Slijedili su božanski nalog. Pošli su po svem svijetu i propovijedali evanđelje. A to nije bilo lako. Trpjeli su i progonstva i tegobe i zavjere i objede, a na koncu su i svoje živote položili za evanđelje. I mi smo kraljevstvo svećenika upravo po tome što nastojimo u svome životu provoditi volju Božju i po tome što to sve onda u euharistiji prinosimo Bogu zajedno s prinosom Isusa Krista, jer, mi smo s njim jedno Tijelo. Sve, baš sve drugo podložno je ovome: vršiti volju Božju, kako i molimo: “*Budi volja tvoja, kako na nebu, tako i na zemlji!*”

Zvonko Pažin